

РЕШЕНИЕ

№ 12

гр. Ловеч, 27.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ТАТЯНА МИТЕВА

Членове: ИВАНИЧКА
КОНСТАНТИНОВА
ПЛАМЕН ПЕНОВ

при участието на секретаря ЦВЕТОМИРА БАЕВА
като разглежда докладваното от ТАТЯНА МИТЕВА Въззивно гражданско дело № 20224300500582 по описа за 2022 година
за да се произнесе, съобрази:

ПРОИЗВОДСТВО по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Постановено е решение № 445/ 27.10.2022 година на Ловешкия районен съд по гражданско гр.дело № 859/ 2022г., по описа на същия съд, с което е отменена ЗАПОВЕД №75/29.03.2022 год. на Директора на ДТ-Л, с която на основание чл.328, ал.1, т.2, предложение второ от КТ, е прекратено трудовото правоотношение на С. С. И., ЕГН-***** от гр.Ловеч, ул.“Б.М.“№19, вх.“Д“, ет.7, ап.21, по обективно съединения иск с правно основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ, като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА. И. е възстановена на работа на длъжността “Реквизитор“ в ДТ-Л, считано от датата на явяване да заеме длъжността, но не по-късно от 14 дни от получаване на съобщението за възстановяване, по обективно съединения иск с правно основание чл.344, ал.1, т.2 от КТ. ДТ-Л е осъден да заплати на С. С. И. сумата 5 062,20, представляваща обезщетение за времето, през което е останала без работа за периода от 01.04.2022 год. до 01.10.2022 год., по обективно съединения осъдителен иск с правно основание чл.344, ал.1, т.3 във връзка с чл.225, ал.1 от КТ, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 30.05.2022 год. до окончателното ѝ изплащане. Присъдени са и направените по делото

разноски.

По реда на чл. 248 от ГПК с определение № 1080/ 21.11.2022 година е оставена без уважение молба вх. № 9897/ 07.11.2022 година, подадена от С. И. за промяна на решението в частта за разноските.

Срещу първоинстанционното решение е подадена въззивна жалба вх. № 9970/09.11.2022г., подадена от ДТ – гр. Ловеч, в която се посочва, че решението е незаконосъобразно, неправилно и необосновано, като РС – Ловеч непълно и неправилно е анализирал доказателства, поради което е направил грешни крайни изводи. Сочи, че от 01.04.2022г. е налице ново щатно разпределение, чиято процесна длъжност „реквизитор“ не съществува, а това, че тези функции са възложени на друго лице, което да ги изпълнява, не определя, че съществува такава щатна длъжност. Затова счита, че съдът не е направил разграничения между несъществуваща длъжност и съвместяване на функции от друго лице, което е назначено на друга длъжност. На следващо място твърди, че съкращаването на щата е предвид финансовото положение на театъра, което е мотив за реално съкращаване на тази длъжност, което налага тази функции да се поемат от друга длъжност, а не от самостоятелна. Ето защо счита, че съкращаването на щата е форма на оперативна самостоятелност, а не незаконосъобразно нейно действие като директор, на основание чл.23б, т.3 от Закона за закрила и развитие на културата. Прави възражение, че не може реално да изпълни решението за възстановяване на работа, тъй като такава длъжност на съществува. Като следващо въззивно основание навежда, че съдът неправилно интерпретирал действието на Браншовия колективен трудов договор за процесната длъжност, че той не е вписан в изпълнителна инспекция по труда, а разпоредбите от него – чл.20, ал.2, ал.3 и ал.5 били неотнормирани към предмета на делото Работодателят е следвало да проведе консултации със синдикалните организация, а не да им иска предварително разрешение, а липсата на такива консултации не е порок в законосъобразността на издадената заповед, като се позовава на ТР № 4/4/17.2.2013г. по тълк. д. № 4/2013 на ОСГТК на ВКС. На следващо място твърди, че ищцата не е синдикален деец, а член на организацията, поради което чл.20, ал.5 от браншовия КТД и чл.333, ал.4 КТ са неприложими. Моли съда да отмени обжалваното решение като неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Претендира разноски във въззивното и първоинстанционното производство.

В срока по чл. 263 ГПК е постъпил отговор от въззиваемата С. С. И. чрез адв. В. Н.. Оспорва изцяло подадената въззивна жалба. Посочва, че по делото се установило, че няма реално съкращаване на щата „реквизитор“, поради което искът е основателен с оглед факта, че функциите на тази длъжност са възложени на друго лице. На следващо място счита, че новото щатно разписание е от 01.04.2022г., а заповедта за уволнение е от 29.03.2022г., следователно към момента на прекратяване на трудово

правоотношение щатното разписание не е било в сила и е съществувала процесната длъжност „реквизитор“. Счита, че директорът има задължение да възстанови ищцата на предишната ѝ длъжност, поради което възражението ѝ за изпълнение е неоснователно. На следващо място, счита че след като се е установило, че има КТД и същият важи за процесния период, то на основание чл.20, ал.5 от него работодателят е длъжен да получи предварително съгласие от ръководството на синдикалната организация. Счита, че този КТД е приложим по времето, с оглед писмата от МК. Оспорва възражението за дееца и член, като счита, че е налице защитата на чл.333, ал.4 КТ. Моли съда да отхвърли въззивната жалба и да потвърди обжалваното решение. Претендира разноски

В производството по чл.248 ГПК е постъпила частна въззивна жалба от С. С. И. чрез адв. В. Н. против Определение № 1080/21.11.2022г. по гражданско дело № 20224310100859 по описа за 2022 година на РС – Ловеч, с което определение съдът е оставил молбата на ищцата С. С. И. за изменение на Решение № 445/27.10.2022г. в частта за разноските, като неоснователна.

В частната жалба се излагат доводи, че определението е незаконосъобразно, постановено при нарушение на материалния закон и е необосновано. Счита, че след като по делото са предявени три иска – чл.344, ал.1, т.1-3 КТ, то за всеки един от тях се дължи отделно възнаграждение. За исковите по чл.334, ал.1, т.1 и т.2 КТ се дължи минимално възнаграждение в размер на 710 лева, съгласно чл.7, ал.1, т.1 от Наредба № 1/2014г. По отношение на иска по чл.344, ал.1, т.3 КТ възнаграждението се определяло по реда на чл.7, ал.2, т.3 от Наредбата в размер на 583.11 лева. Ето защо следва да се счита, че възнаграждение следва да се присъди в размер ан 1293.11 лева и като към тази сума следва да се добави 100 лева за две съдебни заседания, поради което минималният размер за адвокат възлиза на 1393.11 лева, а претендираният е в размер на 1310 лева. Моли съда да отмени атакуваното определение чл.248 ГПК и да измени Решение № 445/27.10.2022г. в частта за разноските, като се присъди на ищцата сумата още 500.00 лева, до размера на целия претендират и платен адвокатски хонорар.

Постъпил е отговор на частната жалба в която посочват, че същата е неоснователна и молят за бъде оставена без уважение, излагат се подробни съображения в тази насока.

В съдебно заседание за въззивника се явява Директора Б. П. П. и адв. П.П., който поддържа въззивната жалба и моли да бъде уважена.

Въззиваемата страна се представлява от адв. В. Н.. Моли да бъде оставено в сила решението на първоинстанционния съд, като правилно и законосъобразно, като бъдат присъдени и направените по делото разноски. Развиват подробни съображения в писмени бележки.

От събраните по делото доказателства, приложени към гражданско дело № 859/ 2022 година на РС – Ловеч, както и от становището на страните, преценени поотделно и в тяхната взаимовръзка, съдът приема за установено следното:

С. С. И. е работила в ДТ – Ловеч на длъжност „хигиенист“, по силата на трудов договор № 04/ 08.02.2010 г. С допълнително споразумение № 29/ 28.11.2014 година към трудовия договор, считано от 01.12.2014 година и е възложено да изпълнява длъжността реквизитор.

Със Заповед № 74/ 28.03.2022 година е утвърдено ново щатно разписание на длъжностите в „ДТ – Ловеч, считано от 01.04.2022 година. Съгласно утвърденото щатно разписание е съкратена единствената бройка реквизитор, заема на ищцата С. И..

Длъжността реквизитор е възложена с допълнително споразумение № 7/ 29.03.2022 година за съвместяване на Н.С.С. втори асистент режисьор.

Със Заповед № 75/ 29.03.2022 година на основание чл. 328, ал.1, т.2 от Кт трудовото правоотношение на С. С. И. е прекратено поради съкращаване в щата, считано от 01.04.2022 година. Определени са за изплащане следните обезщетения по чл. 220, ал.1 от КТ за неспазен срок за предизвестие в размер на 843.70 лева и по чл. 224, ал.1 от КТ за неизползван платен годишен отпуск – 383.50 лева. Заповедта за уволнение е връчена при условията на отказа на 29.03.2022 година в присъствието на двама свидетели.

Съгласно представената служебна бележка изх. № 06/ 23.05.2022 година от КТ „Подкрепа“ С. С. И. към момента на уволнението си е била член на синдикална секция към КТ „Подкрепа“ в ДТ – Ловеч. От представения Браншов колективен трудов договор „Театър“ изх. № РД-11-00-239/ 16.12.2020 г. на Министерство на културата, се установява, че работодател може да уволни работник/ служител – синдикален деец поради съкращаване на щата или при намаляване на обема на работата след предварително съгласие на съответния синдикален/ съюжен орган в Театъра. В чл. 77 от Браншов колективен трудов договор „Театър“ срокът на договора е две години, като влиза в сила от датата на подписването му – чл. 76.

Представено е писмо от Министерство на културата, съгласно което по сигнал на КТ „Подкрепа“ е извършена проверка на инспектората във връзка с извършеното прекратяване на трудовото правоотношение, като е констатирано, че към датата на проверката в щатното разписание на съществува длъжността „Реквизитор“, като в длъжностната характеристика на „втори асистент режисьор“ не са включени трудовите задължения на длъжността „реквизитор“. Отражено е още, че при прекратяването на трудовия договор не е спазено изискването, предвидено в Браншовия колективен трудов договор, да бъде изискано предварително съгласие на синдикалната организация, чиято член е бил уволнения работник, респ. служител. Изразено е становище, че в конкретния случай е приложима хипотезата на чл. 333, ал.4 от КТ и съгласие на съответния синдикален орган не е искано.

По делото е приложено, че към момента на уволнението И. е била в отпуск по

болест за периода 29.03.2022 година – 03.04.2022 година в размер на шест календарни дни.

Видно от приложената служебна бележка от 04.04.2022 година С. И. е регистрирана в Бюрото по труда.

Събрани са и гласни доказателства, чрез разпитите на свидетелите М.П.И., С.П.П., С.Д.Ч., П.В.С., Д.А.И., В.Н.В., Х.Ц.К. и Г.Б.Г..

Свидетелят М.И. – работи като осветител в театъра и е председател на КТ „Подкрепа“. Твърди, че не е искано писмено становище преди прекратяването на трудовия договор на ищцата. Длъжността „реквизитор“ не е закривана, като функциите ѝ се изпълняват от помощник режисьора Н.С. и С.Х., поради което било пълен хаос, счита, че двете длъжности не може да се съвместяват.

С.П. работи от 1986 година, като озвучител. Познава ищцата от почти 20 години, която започнала като чистачка и при пенсионирането на реквизитора, била назначена на нейно място. Длъжността „реквизитор“ съществува и е съвместена с длъжността „помощник – режисьор“, но счита, че не може да се съвместяват двете длъжности.

Съгласно показанията на св. Ч. – актриса в Театъра, след уволнението на ищцата длъжността реквизитор се изпълнява от помощник-режисьор, който е и суфлър и е невъзможно по време на представление да съвместява двете длъжности. Свидетелят С. също посочва, че длъжността „реквизитор“ е задължителна и в момента се изпълнява от помощник-режисьора. Не знае дали в деня на уволнението С. е била на работа.

Д. И. – главен счетоводител в Театъра, заявява, че бил извикан на датата на уволнението в кабинета на директора. С. била там, но отказала да подпише заповедта и той и още един служител се подписали за свидетели. Знае, че тя не била на работа, тъй като представила болничен.

Зам. Директора В.В., посочва, че функциите на „реквизитор“ се изпълняват от помощник – режисьора и така е много по организирана работата. Знае, че С. И. е член на синдикалната организация. Не може да си спомни дали е била на работа, но в рамките на пет минути дошла в кабинета на директора. Отказала да подпише. Твърди, че устно били уведомени той в качеството си на Председател на Съюза на артистите в България, а св. М. И. в качеството си на Председател на КТ „Подкрепа“, че се извършва съкращение в щата.

Свидетелката Комитска посочва, че в деня на уволнението ищцата е била на работа, отказала да подпише заповедта за уволнение и следобяд М. донесъл болничния. С допълнително споразумение към трудовия договор длъжността „реквизитор“ се съвместява от помощник – режисьора.

Г. свидетелства, че в момента функцията на реквизитор са изпълнява от

помощник – режисьора или от гардеробиера. По негови впечатления работата върви както преди.

От заключението на съдебно-икономическата експертиза, назначена от първоинстанционния съд, е видно, че размерът на обезщетението по чл. 225, ал.1 от КТ за периода от датата на уволнението за шест месеца е в размер на 5 062.20 лева, като брутното трудово възнаграждение към момента на уволнението е в размер на 843.70 лева.

Решението на първоинстанционния съд е валидно и допустимо, поради което следва да бъде разгледан спорът по същество в рамките на въззивната жалба.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд счита, че въззивната жалба е неоснователна. Съображенията за това са следните: Съдът е сезиран с искиви претенции по чл. 344, , ал.1., т.1, т.2 и т. 3,вр. чл.225, ал.1 от КТ, за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна; за възстановяване на предишната работа и за заплащане на обезщетение по чл. 225 ал. 1 от КТ, в размер на сумата 5 062.20 лева, за времето, през което е останала без работа, считано от датата на уволнението за периода 01.04.2022 година до 01.10.2022 година.

От доказателствата по делото се установява, че страните между които се развива въззивното производство са били в трудово правоотношение, прекратено със Заповед №75/29.03.2022 год. на Директора на ДТ-Л на основание чл. 328, ал.1, т.2 от Кт трудовото правоотношение на С. С. И. е прекратено поради съкращаване в щата, считано от 01.04.2022 година. Заповедта за уволнение е връчена при условията на отказа на 29.03.2022 година в присъствието на двама свидетели.

Прекратяването на трудовото правоотношение по реда на чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ е безвиновно и има обективен характер. В този смисъл следва да бъде установено към момента на прекратяване на трудовото правоотношение да е налице твърдяното реално съкращаване на щата в предприятието и то на единствената щатна бройка „Реквизитор“, която е земана от ищцата.

На първо място следва да се установи дали е приложима закрилата по чл. 333, ал. 4 от КТ, съгласно която се изисква предварителното съгласие на съответния синдикален орган в предприятието при уволнение на работник или служител поради съкращаване на щата или при намаляване на обема на работата, когато това е предвидено в колективния трудов договор.

В конкретния случай в чл. 20, ал.5 от Браншовия колективен трудов договор „Театър“ (БКТД), действащ и към момента на уволнението – чл.77, работодателят може да уволни работник/ служител – синдикален деец поради съкращаване на щата или при намаляване на обема на работата след предварително съгласие на съответния синдикален/ съюжен орган в Театъра.

От приложената служебна бележка се установява, че ищцата, въззиваема в настоящото производство е синдикален член на КТ „Подкрепа“ към момента на уволнението.

Възражението направено в отговора на исковата молба и във въззивната жалба от работодателя е, че защитата съгласно БКТД е предвидена за синдикален деец, а не за редови член на синдикалната организация.

Съгласно нормата на чл. 50, ал.1 от Кодекса на труда с колективния трудов договор се уреждат въпроси на трудовите и осигурителните отношения на работниците и служителите, които не са уредени с повелителни разпоредби на закона. В чл. 6 от КТД в р. I Общи положения е предвидено, че се договорът се прилага за всички работници и служители, които членуват в синдикалните организации, страни по договора. В конкретния случай С. С. е член на КТ „Подкрепа“, - страна по КТД.

При тълкуване на термина „синдикални дейци“ в КТД, като съобразява цитираните по-горе разпоредби, както и нормата на чл. 333, ал.3 от КТ предвиждаща защита на работник или служител, който е член на синдикално ръководство в предприятието, настоящият състав, счита, че понятието "синдикален деец" в смисъла употребен в чл. 20, ал. 5 от БКТД касае редовите членове на синдикалната организация, тъй като в КТД се уреждат въпроси на трудовите и осигурителните отношения на работниците и служителите, които не са уредени с повелителни разпоредби на закона – чл. 50, ал.1 КТ.

Нарушението на нормата на чл. 333, ал.4 от КТ обуславя незаконосъобразност на уволнението, поради което не следва да се разглежда по същество осъществена ли е хипотезата на чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ.

Предвид изложеното, въззивният съд счита, че прекратяването на трудовото правоотношение е незаконосъобразно и следва да бъде отменено, като искът по ч. 344, ал.1, т.1 от КТ е основателен и следва да бъде уважен.

С оглед акцесорния си характер основателна и доказана се явява и претенцията по т. 2 от същата разпоредба за възстановяване на С. С. на заеманата преди уволнението длъжност.

По делото са приложени доказателства, че ищцата е била регистрирана като безработна. Предвид на това искът за присъждане на обезщетение по чл. 225, ал.1 от КТ се явява основателен и доказан в пълния претендиран размер.

По отношение на постановеното определение № 1080/ 21.11.2022 година по реда на чл. 248 от ГПК, с което е оставена без уважение молбата на С. С. И. за изменение на решението в частта за разноските като неоснователна.

Съгласно чл. 7, ал.1 (ред. бр. 68/2020 г.) от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално

представителство, защита и съдействие по дела за отмяна на уволнение и възстановяване на работа възнаграждението е не по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или към момента на определяне на възнаграждението. Към момента на сключването на договора минималната работна заплата е в размер на 710 лева.

В мотивите към т.16 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК е прието, че „в [чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#) са уредени адвокатските възнаграждения по трудови дела. Съгласно легалното определение по [чл. 357 КТ](#), това са спорове между работника или служителя и работодателя относно възникването, съществуването, изпълнението и прекратяването на трудовите правоотношения, както и споровете по изпълнението на колективните трудови договори, независимо дали исковите са неоценяеми или с определен материален интерес. Ето защо, неоправдано е тълкуването, според което разпоредбата на [чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#) се отнася само до неоценяемите искове по трудови дела. Подобно изключение не е предвидено в текста на разпоредбата. Тя се явява специална както спрямо другите хипотези в [чл. 7, ал. 1, т. 2 - 4](#) от същата наредба, уреждащи минималните адвокатски възнаграждения за неоценяеми искове, така и спрямо [чл. 7, ал. 2](#) от нормативния акт, с който се определят възнагражденията по дела за защита на имуществени права. Правилото в [чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#) е създадено с оглед характера на съдебния спор, а не според вида на предявения иск (оценяем или неоценяем).

По реда на [чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#) се определят възнагражденията по дела за защита на имуществени права, които не са породени от трудови правоотношения.

Даденото тълкуване е съответно и на целта на разпоредбата - да се улесни достъпът на работниците и служителите до съдебна защита по всички трудови спорове, което е в синхрон и с действащото законодателство, в което производството по трудови дела е безплатно за работниците и служителите, предвиден е специален процесуален ред за разглеждането на споровете от съда, осигуряващ по-голяма бързина и икономичност.“

При това положение и с оглед направеното възражение за прекомерност на процесуалния представител на ищцата се дължи възнаграждение в размер на 710 лева за първата инстанция и 710 лева за въззивната инстанция.

В този смисъл решение № 445/ 27.10.2022 година и определение № 1080/ 21.11.2022 година по реда на чл. 248 от ГПК на Ловешкия районен съд по гражданско дело № 859/ 2022 година, по описа на същия съд са правилни и следва да бъдат

потвърдени.

При този изход на процеса въззивникът следва да бъде осъден да заплати направените от въззиваемия разноски в размер на 710 лева, с оглед направеното възражение за прекомерност.

Воден от гореизложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 445/ 27.10.2022 година на Ловешкия районен съд по гражданско дело № 859/ 2022 година, по описа на същия съд като правилно.

ПОТВЪРЖДАВА определение № 1080/ 21.11.2022 година по реда на чл. 248 от ГПК по гражданско дело № 859/ 2022 година, като правилно.

ОСЪЖДА ДТ-Л,БУЛСТАТ 000282756, със седалище град Ловеч, ул. „Т.“ № 49, съдебен адрес град Ловеч, ул.“А.И.“ № 10, ет.3, ст. 12, адв. П.Г.П., АК Ловеч, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК да заплати на С. С. И., ЕГН ***** от гр.Ловеч, ул.“Б.М.“№19, вх.“Д“, ет.7, ап.21, съдебен адрес: град Ловеч, ул. „Т.“ № 21, ст. 204, адв. В. Н., сумата от 710 (седемстотин и десет) лева съдебно-деловодни разноски за въззивната инстанция – адв. възнаграждение.

Решението подлежи на касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от датата на обявяването му при наличие на основанията по чл. 280 и чл. 281 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____